

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Tatlumpu't Isa

Babala ng Amerika: Ang Kabuluhan ng Pagpapakahulugan ni Daniel para sa Kasalukuyan

Jeff Pippenger
2023-12-26

Ang sulat sa dingding, at ang pagpapakahulugan ni Daniel kay Belshazzar, ay sumasagisag sa pangwakas na hatol laban sa dalawang apostatang sungay ng Estados Unidos, ang republikanismo at ang protestantismo. Ang pasimula ng kasaysayan ng kapwa mga amang tagapagtatag ng Estados Unidos at ng mga tagapanguna ng Adventismo ay malinaw na naitala, subalit ang mga aral at mga babalang nakapaloob doon ay isinantabi sa loob ng "apat na salinlahi". Si Belshazzar ay ganap na kumakatawan sa katotohanang ito.

Hindi kailangang magtakda ng tiyak na yugto ng panahon upang tukuyin kung ano ang bumubuo sa isang salinlahi, sapagkat ang Salita ng Diyos ay hindi kailanman nabibigo, at tahasan nitong sinasabi na sa ikaapat na salinlahi isinasara ng Diyos ang mga aklat ukol sa mga bansang naghimagsik laban sa Kaniyang nahayag na kalooban.

At sinalita ng Diyos ang lahat ng mga salitang ito, na sinasabi: Ako ang Panginoon mong Diyos, na naglabas sa iyo mula sa lupain ng Egipto, mula sa bahay ng pagkaalipin. Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap ko. Huwag kang gagawa para sa iyong sarili ng anumang larawang inukit, ni ng anumang wangis ng anumang nasa langit sa itaas, o na nasa lupa sa ibaba, o na nasa tubig sa ilalim ng lupa: Huwag mong yuyukuran ang mga yaon, ni paglingkuran man ang mga yaon: sapagkat ako, ang Panginoon mong Diyos, ay Diyos na mapanibughuin, na dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salin ng mga napopoot sa akin; at nagpapakita ng kagandahang-loob sa libu-libong umiibig sa akin at tumutupad sa aking mga utos. Exodo 20:1.

Sa panghuling salinlahi, at samakatuwid yaong hulag "ikaapat na salinlahi" ng sinaunang Israel, kapuwa si Juan na Tagapagbautista at si Cristo ay tinukoy ang salinlahing iyon bilang lahi ng mga ulupong.

Kayong lahi ng mga ulupong, paanong kayo, na masasama, ay makapagsasalita ng mabubuting bagay? Sapagkat sa kasaganaan ng puso ay nagsasalita ang bibig. Ang mabuting tao, mula sa mabuting kayamanan ng kanyang puso, ay naglalabas ng mabubuting bagay; at ang masamang tao, mula sa masamang kayamanan ng kanyang puso, ay naglalabas ng masasamang bagay. Subalit sinasabi ko sa inyo: magbibigay-sulit ang mga tao sa bawat salitang walang kabuluhan na kanilang sasabihin sa araw ng paghuhukom. Sapagkat sa pamamagitan ng iyong mga salita ay aariing-ganap ka, at sa pamamagitan ng iyong mga salita ay hahatulan ka. Mateo 12:34-37.

Sa huling salinlahi ng hayop na mula sa lupa, nagsasalita ito na gaya ng isang dragon (isang ulupong). Mula noong 1863, hanggang sa batas ng Linggo, ang sungay ng Republikansimo ay tumalikod sa Saligang-Batas ng Estados Unidos. Ang mga pagpapalang ipinagkaloob ng Diyos sa

bansa ay inilihis ang mga puso ng mga mamamayan at ng mga pinuno palayo sa kanilang pananagutang pangalagaan ang mga simulain na nagbunga ng kayamanan at kasaganaan na kanilang tinamasa, at kanilang nakalimutan ang udyok na gumabay sa mga ama-tagapagtatag sa pagbuo ng banal na dokumento na nagbunga ng kayamanan at kasaganaan na pagkatapos ay hinayaan nilang akitin sila ng mga iyon. Hindi lamang nila nalimutan ang layunin ng banal na dokumento, kundi nalimutan din nila ang kanilang pananagutan na pangalagaan ang mga simulain na nakapaloob sa dokumentong iyon.

Magmula noong 1863 hanggang sa batas sa Linggo, ang tunay na Protestanteng sungay (Adventismo) ay tumalikod sa mga saligang katotohanang itinatag ng Diyos sa pamamagitan ng ministryo ni William Miller. Ang mga pagpapalang ipinagkaloob ng Diyos sa Adventismo ay inilihis ang mga puso ng mga mamamayan at mga pinuno mula sa kanilang pananagutang pangalagaan ang mga simulain na nagbunga ng kayamanang espirituwal na kanilang tinatamasa, at nakalimutan nila ang layunin ng mga tagapagpasimuno sa pagbuo ng mensaheng kinakatawan sa dalawang sagradong tsart, na nilayon upang itatag ang kayamanang propetikong nararapat nilang ingatan at ipahayag.

Nang pumasok ang Panginoon sa pakikipagtipan sa sinaunang Israel sa Bundok Sinai, nagbigay Siya ng dalawang banal na tapyas na bato na naglalaman ng Kaniyang sampung kautusan, na magiging sagisag ng Kaniyang pakikipagtipan sa Kaniyang bayan. Nang Kaniyang itatag ang mga taunang kapistahan, iniutos Niya na sa Pentecostes ay magkaroon ng handog na dalawang tinapay, na itataas. Ang handog na iwiniwagayway na dalawang tinapay ang tanging handog sa paglilingkod sa santuwaryo na dapat may pampaalsa (isang sagisag ng kasalanang pantao, malisya, kasamaan, at pagpapaimbabaw) na isasama sa paghahanda nito.

Ang inyong pagmamapuri ay hindi mabuti. Hindi ba ninyo nalalaman na ang kaunting lebadura ay nagpapapaalsa sa buong masa? Kaya't alisin ninyo ang lumang lebadura, upang kayo'y maging isang bagong masa, yamang kayo'y walang lebadura. Sapagkat si Cristo, ang ating Paskuwa, ay inihandog para sa atin; kaya't ipagdiwang natin ang kapistahan, hindi sa lumang lebadura, ni sa lebadura ng masamang hangarin at kabuktutan, kundi sa tinapay na walang lebadura ng katapatan at katotohanan. 1 Corinto 5:6-8.

Samantala, nang magkatipon ang isang di-mabilang na karamihan ng mga tao, anupat nagtatapakan sila, sinimulan niyang sabihin, una sa lahat, sa kaniyang mga alagad, "Mag-ingat kayo sa pampaalsa ng mga Fariseo, na siyang pagpapaimbabaw." Lucas 12:1.

Ang dalawang tinapay na iwinawagayway bilang handog ay sagisag ng watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na, bagaman mga makasalanan, ay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos ay naalis nila ang pampaalsa ng masamang hangarin, kasamaan, at pagkukunwari. Ang pampaalsa na nasa mga tinapay ay kumakatawan sa mga tao (mga makasalanan), na nagtagumpay laban sa kasalanan sa pamamagitan ng proseso ng pagdadalisay na inilarawan bilang "inihurno" sa apoy ng hurno ng sugo ng tipan sa ikatlong kabanata ng Malakias. Ang mga tinapay ay kumakatawan din sa "tinapay ng langit", sapagkat kapag inihahandog, ang mga ito ay iaangat sa langit bilang handog na iwinawagayway.

Sa Pentecostes, nang dumating ang kaganapan ng tipolohiya ng dalawang tinapay na sa paglipas ng mga taon ay inihahandog sa kapistahan ng Pentecostes, sinimulan ng mga alagad ni Cristo ang gawaing pagtawag ng isa pang pangkat (ang ikalawang tinapay) mula sa sanlibutan ng mga Hentil. Sa gayo'y magkakaroon ng dalawang tinapay na kapwa pinadalisay mula sa kasalanan (lebadura).

Ang dalawang tapyas ng Sampung Utos ay naging sagisag ng pakikipagtipan ng sinaunang Israel, at ang dalawang tinapay na handog-ialog ay kumakatawan sa pakikipagtipan sa unang iglesya Kristiyano. Sa pasimula ng kasaysayan ng halimaw sa lupa, ibinigay ang dalawang banal na tapyas ni Habakuk bilang sagisag ng pakikipagtipan ng makabagong Israel, ang tunay na sungay na Protestante, gaya rin naman ng ibinigay ang sagradong Saligang-Batas sa Republikanong sungay. Tinatawag na ngayon ng Panginoon ang isandaan at apatnapu't apat na libo na tumindig bilang isang makapangyarihang hukbo, at kapag ginawa nila ito, sila'y itataas bilang handog-ialog (ensign) habang sila'y inihahagis sa hurnong pinainit nang pitong ulit na higit.

Ang estandarte na iyon ay kumakatawan sa batas ng Sampung Utos; kumakatawan din ito sa mga lumalakad sa apoy ng hurno, na ang Buhay na Tinapay mula sa Langit ay nasa tabi nila; at gayundin sa mga nagtataguyod ng mga saligang aral na sinasagisag sa dalawang banal na tapyas ni Habakuk. Ang mga sagisag na iyon ay pawang kinakatawan sa dalawang saksi ng Pahayag kabanata labing-isa.

Ang paghatol kay Belshazzar ay kumakatawan sa patotoo laban sa dalawang sungay ng halimaw na mula sa lupa. Sa panahon ng paghatol na iyon, may isang babae (isang iglesia) na nakabatid na ang tanging lalaki sa kaharian na nakakikilala at nakapagbibigay-kahulugan sa sulat-kamay ay si Daniel.

At nabalitaan ko tungkol sa iyo, na kaya mong magbigay ng pagpapakahulugan at makalutas ng mga pag-aalinlangan: ngayo'y kung mababasa mo ang sulat, at ipaalam mo sa akin ang kahulugan nito, ikaw ay daramtan ng iskarlata, at lalagyan ng tanikalang ginto ang iyong leeg, at magiging ikatlong pinuno sa kaharian. Nang magkagayo'y sumagot si Daniel at nagsabi sa harap ng hari, Mapasa iyo nawa ang iyong mga kaloob, at ibigay mo ang iyong mga gantimpala sa iba; gayon ma'y babasahin ko sa hari ang sulat, at ipaalam ko sa kaniya ang kahulugan nito.

O hari, ang Kataas-taasang Diyos ang nagbigay kay Nebukadnezar na iyong ama ng isang kaharian, at ng kadakilaan, at ng kaluwalhatian, at ng karangalan. At dahil sa kadakilaang ibinigay niya sa kaniya, ang lahat ng mga bayan, mga bansa, at mga wika ay nanginig at natakot sa harap niya: ang sinumang ibig niyang patayin ay pinatay niya; at ang sinumang ibig niyang panatilihin buhay ay pinanatili niyang buhay; at ang sinumang ibig niyang itaas ay itinaas niya; at ang sinumang ibig niyang ibaba ay ibinaba niya. Ngunit nang ang kaniyang puso ay nagmataas, at ang kaniyang diwa ay tumigas sa kapalaluan, siya'y inalis sa kaniyang trono ng pagkahari, at kinuha sa kaniya ang kaniyang kaluwalhatian: At siya'y pinalayas mula sa mga anak ng mga tao; at ang kaniyang puso ay ginawang gaya ng sa mga hayop, at ang kaniyang tirahan ay kasama ng mga mailap na asno; pinakain siya ng damo na gaya ng mga baka, at ang kaniyang katawan ay nabasa ng hamog ng langit; hanggang sa nakilala niya na ang Kataas-taasang Diyos ang nagpupuno sa kaharian ng mga tao, at na inilalagay niya rito ang

sinumang ibig niya.

At ikaw, anak niya, O Belsasar, ay hindi mo pinakumbaba ang iyong puso, bagaman nalalaman mo ang lahat ng ito; kundi nagmataas ka laban sa Panginoon ng langit; at dinala sa harap mo ang mga sisidlan ng kaniyang bahay, at ikaw, at ang iyong mga mahal na tao, ang iyong mga asawa, at ang iyong mga babae, ay uminom ng alak sa mga yaon; at pinuri mo ang mga diyos na yari sa pilak at ginto, sa tanso, bakal, kahoy, at bato, na hindi nakakakita, ni nakaririnig, ni nakaaalam; ngunit ang Diyos na nasa kaniyang kamay ang iyong hininga, at sa kaniya ang lahat ng iyong mga lakad, ay hindi mo niluwalhati: Kaya't ang bahagi ng kamay ay isinugo mula sa kaniya; at ang sulat na ito ay naisulat. At ito ang sulat na nasulat: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Ito ang kahulugan ng bagay: MENE; binilang ng Diyos ang iyong kaharian, at tinapos ito. TEKEL; tinimbang ka sa timbangan, at nasumpungang kulang. PERES; ang iyong kaharian ay hinati, at ibinigay sa mga Medo at mga Persiano.

Nang magkagayo'y nag-utos si Belshazzar, at binihisan nila si Daniel ng damit na iskarlata, at isinuot sa kanyang leeg ang isang gintong kadena, at nagpalabas ng proklamasyon tungkol sa kanya, na siya'y maging ikatlong tagapamahala sa kaharian. Nang gabing yaon ay pinatay si Belshazzar, ang hari ng mga Caldeo. At tinanggap ni Darius na taga-Media ang kaharian, na may gulang na humigit-kumulang animnapu't dalawang taon. Daniel 5:16-31.

Sa pagpapairal ng batas sa Linggo sa Estados Unidos, ang sarong kasamaan at ang sarong panahon ng probasyon ay mapupuno, para sa bansa at para sa tumalikod na sungay na Republikano at sa tumalikod na sungay na Protestante, sapagkat ang Diyos ay "binilang" (ang ikaanim na) "kaharian, at tinapos ito." Ang dalawang sungay, at ang bansa, ay "tinimbang sa timbangan" (ng paghatol na nagaganap sa santuwaryo) "at nasumpungang kulang". Ang Estados Unidos ay saka "mahahati," habang sumisiklab ang digmaang sibil at namamayani ang despotismo, at pagkatapos ay ibibigay sa ikapito at ikawalong mga kaharian ng propesiya sa Biblia.

Tungkol sa mga Amorreo ay sinabi ng Panginoon: "Sa ikaapat na salinlahi ay paririto silang muli; sapagkat hindi pa ganap ang kasamaan ng mga Amorreo." Bagaman ang bansang ito ay kapansin-pansin dahil sa idolatriya at katiwalian, hindi pa nito napupuno ang sarong kaniyang kasamaan, at hindi pa magbibigay ang Diyos ng utos para sa lubos na paglipol nito. Ang bayan ay makakakita ng kapangyarihan ng Diyos na mahahayag sa isang kapansin-pansing paraan, upang sila'y maiwang walang maidadahilan. Ang mahabaging Manlalalang ay handang pagtiisan ang kanilang kasamaan hanggang sa ikaapat na salinlahi. Pagkatapos, kung walang makitang pagbabago tungo sa ikabubuti, ang Kaniyang mga hatol ay babagsak sa kanila.

Sa di-nagkakamaling katumpakan, ang Walang-hanggang Isa ay patuloy na nagpapanatili ng talaan ukol sa lahat ng mga bansa. Habang ang Kanyang awa ay iniaalok kalakip ng mga panawagan sa pagsisisi, mananatiling bukas ang talaang ito; ngunit kapag ang mga bilang ay umabot sa hangganang itinakda ng Diyos, nagsisimula ang pagpapatupad ng Kanyang poot. Isinasara ang talaan. Nagtatapos ang banal na pagpapahinuhod. Wala nang pagsusumamo para sa awa alang-alang sa kanila.

Habang tumatanaw ang propeta sa pagdaan ng mga kapanahunan, ang panahong ito ay iniharap sa kaniyang pangitain. Ang mga bansa ng panahong ito ay tumanggap ng mga

kahabagang walang kaparis. Ang pinakamainam sa mga pagpapala ng langit ay naipagkaloob sa kanila, ngunit ang lumalabis na kapalaluan, kasakiman, pagsamba sa diyus-diyusan, paghamak sa Diyos, at hamak na kawalan ng pasasalamat ay nakasulat laban sa kanila. Mabilis na nilang isinasara ang kanilang talaan sa Diyos.

Ngunit ang bagay na nagpapanginig sa akin ay ang katotohanang yaong mga nagkaroon ng pinakadakilang liwanag at mga pribilehiyo ay nabahiran ng namamayaning kasamaan. Naimpluwensiyahan ng mga di-matuwid sa paligid nila, marami, maging sa mga umaangkin sa katotohanan, ay nanlamig at napapaanod ng malakas na agos ng kasamaan. Ang lagapan na paghamak na iniuukol sa tunay na pagkamaka-Diyos at kabanalan ay nagbubunsod sa mga hindi malapit ang ugnayan sa Diyos na mawalan ng paggalang sa Kanyang kautusan. Kung sinusunod nila ang liwanag at tinatalima ang katotohanan mula sa puso, ang banal na kautusang ito ay lalo sanang magiging mahalaga sa kanila kapag ito'y gayong hinahamak at isinasantabi. Habang lalong nalalantad ang kawalang-galang sa kautusan ng Diyos, ang hangganghang naghiiwalay sa mga tagatupad nito at sa sanlibutan ay nagiging lalo pang malinaw. Ang pag-ibig sa mga banal na utos ay lumalago sa isang uri ayon sa pagtaas ng paghamak sa mga ito sa kabilang uri.

Ang krisis ay mabilis na lumalapit. Ang mabilis na paglobo ng mga bilang ay nagpapakita na ang panahon para sa pagdalaw ng Diyos ay halos dumating na. Bagaman ayaw Niyang magparusa, gayon ma'y magpaparusa Siya, at iyon ay agad. Ang mga lumalakad sa liwanag ay makakakita ng mga tanda ng nalalapit na panganib; ngunit hindi sila dapat umupo sa tahimik, walang-kabahalaang paghihintay sa pagkawasak, na inaaliw ang kanilang sarili sa paniniwalang kukupkupin ng Diyos ang Kaniyang bayan sa araw ng pagdalaw. Hindi, malayo ito sa katotohanan. Dapat nilang maunawaan na tungkulin nila ang masikhay na magpagal upang iligtas ang iba, na tumitingin sa Diyos nang may matibay na pananampalataya para sa tulong. "Malaki ang nagagawa ng masikhay na panalangin ng isang taong matuwid."

Ang lebadura ng kabanalan ay hindi pa lubusang nawalan ng kapangyarihan. Sa panahong pinakamalaki ang panganib at pinakamatindi ang panlulumo ng iglesia, ang munting pangkat na nakatayo sa liwanag ay magbubuntong-hininga at tatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na gawa na nagaganap sa lupain. Ngunit lalong higit na aakyat ang kanilang mga panalangin alang-alang sa iglesia, sapagkat ang mga kasapi nito ay gumagawa ayon sa pamamaraan ng sanlibutan.

Ang mga taimtim na panalangin ng kakaunting tapat na ito ay hindi magiging walang kabuluhan. Kapag ang Panginoon ay darating bilang Tagapaghiganti, darating din Siya bilang Tagapagtanggol ng lahat ng nagpanatili ng pananampalataya sa kadalisan nito at nanatiling hindi nadungisan ng sanlibutan. Sa panahong yaon ipinangako ng Diyos na ipaghiganti ang Kanyang sariling mga hinirang na dumaraing sa Kanya araw at gabi, bagaman Siya'y matagal na nagtitiyaga alang-alang sa kanila.

"Ang utos ay ito: 'Dumaan ka sa gitna ng lunsod, sa gitna ng Jerusalem, at lagyan mo ng tanda ang mga noo ng mga taong dumadaing at tumatangis dahil sa lahat ng mga kasuklam-suklam na gawa na ginagawa sa gitna niyaon.' Ang mga dumadaing at tumatangis na ito ay inilalahad ang mga salita ng buhay; sila'y sumaway, nagpayo, at nagsumamo. May ilan sa mga dating

nagdadala ng kahihyan sa Diyos ang nagsisi at nagpakaaba ng kanilang mga puso sa harap Niya. Ngunit ang kaluwalhatian ng Panginoon ay lumisan na sa Israel; bagaman marami ang patuloy na nagsasagawa ng mga anyo ng relihiyon, ang Kanyang kapangyarihan at presensya ay hindi sumasakanila." Testimonies, tomo 5, 208-210.

Yaong mga kinatawan ni Daniel nang siya'y nakatayo sa harap ni Belshazzar, na nakababatid ng "Future for America", ay pagkakalooban ng "balabal na iskarlata" ni Daniel, ng isang "kuwintas na ginto", at ipoproklama bilang "ang ikatlong pinuno sa kaharian." Ang iskarlata ay ang tanda at kulay ng mga panganay, na tumatanggap ng dobleng bahagi ng mana ng Ama, na silang isandaan at apatnapu't apat na libo.

Sila yaong mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila ay mga birhen. Sila yaong sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon. Sila ang mga tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. Pahayag 14:4.

Sa dalawang tinapay na itinataas bilang watawat, ang panganay (ang mga unang bunga) ang may iskarlatang sinulid na inilagay sa kaniyang kamay.

At nangyari, nang siya'y nasa pagdaramdam ng panganganak, na inilabas ng isa ang kaniyang kamay; at kinuha ng hilot at tinalian ang kaniyang kamay ng isang sinulid na iskarlata, na sinasabi, Ito ang unang lumabas. At nangyari, nang bawiin niya ang kaniyang kamay, narito, ang kaniyang kapatid ay lumabas; at sinabi niya, Paanong ikaw ay nakapagpasulong? ang pagpasulong na ito ay sumaiyo; kaya't tinawag ang kaniyang pangalan na Pharez. At pagkatapos ay lumabas ang kaniyang kapatid na may sinulid na iskarlata sa kaniyang kamay; at tinawag ang kaniyang pangalan na Zarah. Henezis 38:28-30.

Ang unang pagbanggit ng "iskarlata" sa Banal na Kasulatan ay nang si "Zarah," ang panganay, na ang pangalan ay nangangahulugang 'isang sumisikat na liwanag,' ay unang lumabas mula sa kambal na naging anak ni Judah. Ang ina, si Tamar (na nag-anyong patutot), ay asawa ng yumaong masamang anak ni Judah. Si Zarah, ang 'sumisikat na liwanag,' ay mula sa lipi ni Judah, at may iskarlatang sinulid sa kanyang kamay. Ang "Pharez" ay nangangahulugang 'pumiglas,' at kinakatawan niya ang mga humihiwalay sa papado, at lumalabas mula sa Babilonia sa panahon ng krisis ng batas sa Linggo.

Ang "iskarlatang pisi" ay siya ring palatandaang naging pananggalang sa patutot sa Jerico, nang nawasak ang lungsod ng Jerico.

Narito, kapag pumasok kami sa lupain, itali mo ang taling iskarlatang sinulid sa bintanang yaon kung saan mo kami ibinabâ; at dadalhin mo sa iyong bahay ang iyong ama, at ang iyong ina, at ang iyong mga kapatid, at ang buong sambahayan ng iyong ama. At mangyayari na sinumang lalabas mula sa mga pintuan ng iyong bahay patungo sa lansangan, ang kaniyang dugo ay sasa kaniyang sariling ulo, at kami ay walang pananagutan; at sinumang kasama mo sa loob ng bahay, ang kaniyang dugo ay sasa aming ulo, kung may magbuhat ng kamay sa kaniya. At kung iyong ipagsabi ang bagay na ito tungkol sa amin, kung gayo'y kami'y mapawawalan ng pananagutan sa iyong panunumpang ipinapasumpa mo sa amin. At kaniyang sinabi, Ayon sa inyong mga salita, mangyari nawa. At pinayaon niya sila, at sila'y umalis; at

itinali niya ang taling iskarlatang sinulid sa bintana. Josue 2:18-21.

Ang kasuutang iskarlata ni Daniel ay nagsasaad na sa gayon ay kumakatawan siya sa isang daan at apatnapu't apat na libo, ang una sa dalawang tinapay na handog na iwagayway na itinataas. Bilang mga tinapay, kinakatawan nila ang Tinapay mula sa Langit, na sinuutan ng kasuutang iskarlata sa bulwagang panlahat sa Kaniyang paglalakbay patungo sa pagpapapako sa krus. Sa bulwagan ng piging ni Belshazzar, na naging tipo ng bulwagang panlahat kung saan binigyan si Jesus ng kasuutang iskarlata, ito ay ibinibigay sa mga nakauunawa sa krisis na malapit nang sumapit sa "Future for America".

Nang magkagayo'y dinala ng mga kawal ng gobernador si Jesus sa pretorio, at tinipon nila sa kaniya ang buong pulutong. At hinubaran nila siya, at siya'y sinuotan ng isang balabal na iskarlata. Mateo 27:27, 28.

Ang balabal na ipinagkaloob sa mga kinakatawan ni Daniel ay ang balabal ng katuwiran ni Cristo, na puti.

Magalak tayo at magsaya, at magbigay ng karangalan sa kaniya, sapagkat dumating na ang kasalan ng Kordero, at inihanda na ng kaniyang asawa ang kaniyang sarili. At sa kaniya'y ipinagkaloob na siya'y damtan ng pinong lino, malinis at maputi; sapagkat ang pinong lino ay ang katuwiran ng mga banal. Apocalipsis 19:7, 8.

Ang balabal na ipinagkaloob sa mga kinakatawan ni Daniel ay kapwa eskarlata at puti, sapagkat ang kanilang mga kasuotan ay hinugasan gamit ang sabon ng tagapagpaputi, ng tagapagpaputi sa Malakias kabanata tatlo, kapag dinadalisy niya ang mga anak ni Levi.

Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kanyang pagdating? At sino ang makakatayo pagka siya'y nagpapakita? Sapagkat siya'y tulad sa apoy ng tagadalisay, at tulad sa sabon ng mga tagapagpaputi: At siya'y uupo na gaya ng tagadalisay at tagapaglinis ng pilak: at kanyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Malakias 3:2, 3.

Ang kasuotan ay maputi, ngunit tanging sapagkat ito'y nilabhan sa dugong iskarlata ng Kordero.

At mula kay Jesucristo, na siyang tapat na saksi, ang panganay sa mga patay, at ang pinuno ng mga hari sa lupa. Sa kaniya na umibig sa atin, at naglinis sa atin mula sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng kaniyang sariling dugo, at ginawa niya tayong mga hari at mga saserdote sa kaniyang Diyos at Ama; sa kaniya ang kaluwalhatian at ang kapamahalaan magpakailanman. Siya nawa. Apocalipsis 1:5, 6.

Ang unang pagbanggit ng isang gintong kadena ay nang itinalaga si Jose sa pamumuno sa Ehipto.

At sinabi ni Faraon kay Jose, Narito, itinalaga kitang tagapamahala sa buong lupain ng Egipto. At inalis ni Faraon ang singsing sa kaniyang kamay, at isinuot ito sa kamay ni Jose, at binihisan siya ng mga kasuutang gawa sa pinong lino, at naglagay ng isang kadena na ginto sa kaniyang leeg; at sinakay siya sa ikalawang karwahe na nasa kaniya; at sila'y sumisigaw sa unahan niya, Yumukod kayo; at ginawa niya siyang tagapamahala sa buong lupain ng Egipto. At inalis ni Faraon ang singsing sa kaniyang kamay, at isinuot ito sa kamay ni Jose, at

binihisan siya ng mga kasuutang gawa sa pinong lino, at naglagay ng isang kadena na ginto sa kaniyang leeg. Genesis 41:41-43.

Ang dahilan kung bakit itinalaga ni Faraon si Jose bilang tagapamahala sa buong Ehipto ay sapagkat may kakayahan si Jose na ipakahulugan ang panaginip ni Faraon tungkol sa "pitong ulit," na may kaugnayan sa mapanirang bugso ng "hanging silanganan."

At sinabi ni Faraon kay Jose, Sa aking panaginip, narito, ako'y nakatayo sa pampang ng ilog: At, narito, may umahon mula sa ilog na pitong bakang matataba ang laman at magaganda ang anyo; at nanginain sila sa parang: At, narito, pitong iba pang baka ang umahon pagkatapos nila, mahihirap at lubhang pangit ang anyo at payat ang laman, na gaya ng hindi ko pa nakita sa buong lupain ng Egipto sa kapangitan: At nilamon ng mga bakang payat at pangit ang anyo ang unang pitong bakang matataba: At nang malamom nila ang mga iyon, hindi makikilalang kanilang kinain ang mga iyon; kundi sila'y nanatiling pangit ang anyo, gaya ng sa pasimula. Kaya ako'y nagising. At nakita ko sa aking panaginip, at, narito, pitong uhay ang sumibol sa isang tangkay, punô at mabubuti: At, narito, pitong uhay, naluoy, payat, at hinampas ng hanging silanganan, ang sumibol pagkatapos nila: At nilamon ng mga payat na uhay ang pitong mabubuting uhay: at isinalaysay ko ito sa mga salamangkero; ngunit walang makapagpaliwanag nito sa akin. At sinabi ni Jose kay Faraon, Iisa ang panaginip ni Faraon: ipinakita ng Diyos kay Faraon ang bagay na kaniyang gagawin. Henesis 41:17-25.

Binigyang-kahulugan ni Jose ang panaginip ni Faraon ayon sa simulain ng "tuntunin sa tuntunin," sapagkat una niyang ipinabatid kay Faraon na ang dalawang panaginip ay iisa. Pagkatapos ay binigyang-kahulugan niya ang salitang "pito," na kaugnay ng "mga baka" at ng "mga uhay," bilang mga sagisag. Ang salitang "pito" sa nasabing sipi ay siya ring salitang isinalin bilang "pitong ulit" sa Levitico, kabanata dalawampu't anim. Binigyang-kahulugan ni Jose ang "pito" bilang sagisag ng pitong taon, o dalawang libo limang daan at dalawampung araw. Kapuwa sina Jose at Daniel ay nagbigay-kahulugan sa isang sagisag ng "pitong ulit" sa Levitico, kabanata dalawampu't anim.

Sa panaginip ni Faraon, ang taggutom ay idinulot ng mga uhay ng butil na "hinampas ng hanging silanganan." Guhit sa guhit, gaya ng tuwirang ginagamit ni Jose, ang "hanging silanganan" ay tumutukoy na ang Islam ang nagdudulot ng panahon ng taggutom at pagbagsak ng ekonomiya na nagsisimula kapag sina Jose at Daniel ay binigyan ng gintong kuwintas, na kumakatawan sa pag-aangat ng watawat sa sanlibutan (Ehipto ni Jose), at sa pagtawag sa iba pang kawan ng Diyos na lumabas mula sa Babilonia (ni Daniel).

Ang dalawang sungay ng Estados Unidos ay kinakatawan ng lahat ng kapangyarihan sa propesiya ng Biblia na isinasagisag bilang dalawang bansa. Kabilang dito ang Pransiya, na, ayon sa propesiya, ay binubuo ng Sodoma at Egipto, at ang Israel na binubuo ng hilagang kaharian at timog na kaharian, at gayundin ang Imperyong Medo-Persia. Ang dalawang sungay ng Medo-Persia sa ikawalong kabanata ng Daniel ay tumutukoy na ang isa sa mga sungay ng kaharian ay lumilitaw na huli.

Nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata at tumingin; at narito, isang lalaking tupa na may dalawang sungay ang nakatayo sa harap ng ilog; at ang dalawang sungay ay matataas;

ngunit ang isa ay mas mataas kaysa sa isa pa, at ang higit na mataas ay sumibol nang huli.
Daniel 8:3.

Ang dalawang sungay ng Medo-Persia ay kumakatawan sa dalawang sungay ng halimaw mula sa lupa, at kaya't ang isa sa mga sungay ng halimaw mula sa lupa ay dapat na higit na mataas at lumitaw nang huli. Sa panahon ng wakas noong 1798, nagsimula ang paghahari ng halimaw mula sa lupa, at ang sungay ng Protestantismo ay dinala sa Bundok Karmel ni propetang Elias, na kinatawan ni William Miller. Magkakaroon ng isang pagtutunggali na magpapahayag ng pagkakaiba sa pagitan ng tunay na propeta at ng huwad na propeta, na maisasakatuparan sa pagsubok sa Bundok Karmel, na naganap mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844.

Ang Adbentismong Milerita ay probidensiyal na natukoy bilang ang tunay na propeta, sa gayunding panahon na ang mga denominasyong Protestante sa Estados Unidos ay nagbalik sa Roma ng Kapapahan at naging mga anak na babae nito. Noong 1863, ang tunay na Protestanteng sungay ng Adbentismong Milerita ay bumalik sa gayunding komunyong tulad ng sa tumalikod na Protestantismo, sa pamamagitan ng pagbabalik sa tiwaling pamamaraan ng pag-aaral ng Bibliya na gaya ng sa tumalikod na Protestantismo, habang sinisimulan nito ang progresibong gawain ng pagtanggap sa mensahe ni Elias. Sa gayunding panahon nagsimula ang Digmaang Sibil ng Estados Unidos. (Tandaan na kapag itinatakwil ang Espiritu Santo, ang ibang espiritu ang nangingibabaw, at laging digmaan ang kinalalabasan.) Ang bansa noon ay literal, politikal, at propetikal na nahati. Ang sungay ng Republikanismo, mula noon, ay papasok sa isang papatinding tunggalian sa pagitan ng dalawang pangunahing partidong pampolitika.

Mula 1863—isang sagisag ng pagkakabaha-bahagi, sapagkat ang taong iyon ang mismong pinakagitna ng Digmaang Sibil sa pagitan ng Hilaga at Timog—nabuo ang dalawang paksyong pampolitika ng sungay na Republikano at dalawang paksyon ng sungay na Protestante: ang una'y binubuo ng Partidong Demokratiko at ng Partidong Republikano, at ang ikalawa'y ng mga Protestanteng tumalikod na tagapangingilin ng Araw ng Linggo at ng mga Protestanteng tumalikod na tagapangingilin ng Sabat. Ang dalawahang pagkakabaha-bahagi ng bawat sungay ay inihalimbawa na, sa kapanahunan ni Cristo, sa pamamagitan ng mga Saduseo at ng mga Pariseo. Ang isang pangkat ay tahasang itinakwil ang mga simulain ng pagkakatatag, at ang isa nama'y nag-angking pinanghahawakan ang mga simulain ng pagkakatatag, ngunit sa katapusan ay pinalitan ang mga iyon ng mga tradisyon at kaugaliang makatao.

Noong Setyembre 11, 2001, ang panahon ng pagsubok ng larawan ng hayop ay, ayon sa propesiya, naipasimula, at umaabot ito sa rurok nito sa batas sa Linggo, o sa lasing na piging ni Belsasar. Ang batas sa Linggo ang tandang nagpapakilala na ganap nang nabuo ang pagsasanib ng simbahan at estado. Sa puntong iyon, ang dalawang sungay ng tumalikod na Republikanismo at tumalikod na Protestantismo ay nagiging iisang tumalikod na sungay, at noon si Daniel ay ginagawang ikatlong sungay, o ikatlong pinuno, o ang tunay na Protestanteng sungay na sumusulpot na huli at mas mataas, sapagkat noon siya itinaas bilang isang watawat.

Si Joseph at si Daniel ay nasa iisang linya ng propesiya, sapagkat, linya sa ibabaw ng linya, kinikilala ng lahat ng mga propeta ang mga huling araw. Pareho nilang nakilala ang “pitong

panahon,” nang ito’y kanilang nakita. Ang “silangang hangin” ng Islam ay pumapasok sa ilalim ng pader, habang ibinibigay nila ang kanilang pagpapakahulugan kina Belshazzar at Pharaoh tungkol sa kung ano ang “Future for America.” Sila ay nakasuot ng “iskarlatang balabal” ng katuwiran ni Cristo, na siyang “puting kasuotan” na naging gayon sa pamamagitan ng dugo ni Cristo. Itinataas sila bilang isang watawat at inilalarawan bilang isang korona, o isang kadenang ginto, habang sila’y nagiging ikatlong pinuno na umaangat nang higit na mataas at lumilitaw na panghuli.

Magpapatuloy tayo sa ika-anim na kabanata ng Daniel sa susunod na artikulo.

Sa huling gabing yaon ng hibang na kahangalan, napuno na nina Belshazzar at ng kanyang mga panginoon ang takal ng kanilang pagkakasala at ng pagkakasala ng kaharian ng mga Caldeo. Hindi na magagawa ng kamay na pumipigil ng Diyos na salagin ang nagbabantang kasamaan. Sa pamamagitan ng maraming kaparaanan ng Kanyang probidensiya, pinagsikapan ng Diyos na ituro sa kanila ang paggalang sa Kanyang kautusan. ‘Pinagaling sana namin ang Babilonia,’ ipinahayag Niya tungkol sa mga yaong ang kahatulan ay umaabot na hanggang sa langit, ‘ngunit hindi siya gumaling.’ Jeremias 51:9. Dahil sa kakaibang kasuwailan ng pusong makatao, nakita na ng Diyos, sa wakas, na kailangang ipataw ang di-maiurong na hatol. Si Belshazzar ay mabubuwal, at ang kanyang kaharian ay lilipat sa ibang mga kamay.” Mga Propeta at mga Hari, 530.